

Arrest

nr. 53 571 van 21 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 januari 2010 het Rijk binnen en diende op 25 januari 2010 een asielaanvraag in. Op 29 juli 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Lahore. U zou een christen zijn. Uw familie zou een christelijke organisatie hebben, genaamd "Pakistan Child Ministry". U zou sinds 2007 voor deze organisatie werken. Op 11 oktober 2009 zou u samen met uw echtgenote in het kader

van jullie zondagsschool een christelijke film aan kinderen getoond hebben. Twee kinderen zouden ruzie gekregen hebben waarop één van de kinderen door uw echtgenote vooraan gezet werd. Die avond zou uw huis aangevallen zijn door moslims. Ze wilden u vermoorden daar u de Koran beschadigd zou hebben. U zou gevlucht zijn. U zou naar een tante in Rawalpindi gegaan zijn. Uw vader zou vernomen hebben dat de mensen die achter u aankwamen extremistische moslims zijn die zelfs een fatwah tegen u zouden kunnen uitvaardigen. Blijkbaar zouden de ruziënde kinderen tijdens de zondagsschool moslims geweest zijn. Een van hen zou de Koran bij hebben gehad, maar die zou door de ruzie beschadigd zijn. Hierdoor zouden de moslims die uw huis aanvielen u van blasfemie beschuldigd hebben. Op 12 december 2009 zouden enkele vrouwen in boerka geprobeerd hebben om uw echtgenote te ontvoeren. Uw familie zou besloten hebben om u naar het buitenland te sturen. Op 18 december 2009 zou u een vlucht naar Dubai genomen hebben, waar u overstapte naar Moskou. Hierna zou u per auto naar België vervoerd zijn. Op 25 januari 2010 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een werkplan, een schema en flyers van uw organisatie, foto's, een CD-ROM, posters van jullie programma's, een tijdschrift, een kerstkaart, een lovend attest voor uw grootvader, diploma's, ervaringsgetuigenissen, de geboorteakte van uw zoon, uw huwelijksakte, een brief van uw advocaat, een brief van uw diocese, een brief van uw vader als voorzitter van Pakistan Child Ministry, een brief van een lokale minderhedenvertegenwoordiger en medische attesten van uw vrouw.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo bent u vooreerst niet in staat om onweerlegbaar uw identiteit aan te tonen. U legde geen enkel officieel identiteitsdocument, zoals een identiteitskaart, paspoort of geboorteakte voor. U verklaarde in het verleden een paspoort te hebben, maar u weet niet waar dit is, en uw identiteitskaart beweerde u afgegeven te hebben aan uw smokkelaar (gehoorverslag CGVS p. 4). U wist echter niet waarom uw smokkelaar uw identiteitskaart nodig had en u hebt ook geen moeite gedaan om dit cruciale identiteitsdocument terug te krijgen (gehoorverslag CGVS p. 4). U toont dan ook een opvallend gebrek aan inzet bij het aantonen van uw identiteit. U kan dan ook niet aannemelijk maken de persoon genoemd in de door u voorgelegde documenten te zijn.

Wat er verder ook van zij, aan uw bewering een christen te zijn wordt hier niet getwijfeld, maar de door u ingeroepen problemen komen vaag en algemeen over. Zo wist u uw ingeroepen vrees voor vervolging niet aannemelijk te maken mits enig bewijsstuk. U legde vier brieven voor die getuigen over de problemen die u kende (twee werden met u inhoudelijk overlopen), maar deze brieven zijn steeds zeer algemeen (zo gaat men nooit in op de aard van uw problemen of de oorzaak van uw problemen) en bovendien hebben ze een duidelijk gesolliciteerd karakter. Een van deze brieven is zelfs door uw vader in zijn hoedanigheid als voorzitter van jullie familieorganisatie opgesteld. Deze getuigenissen vormen dan ook geen bewijs van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft deze vrees voor vervolging dient te worden opgemerkt dat uw relaas eerder vaag is. U verklaarde dat uw huis werd aangevallen door een menigte moslims, maar u wist niets over deze mensen te zeggen. U wist niet wie ze waren en u herkende hen niet (gehoorverslag CGVS p. 9, 10). Toch geloofde u later onmiddellijk de verklaring van de u onbekende kennissen van uw vader dat het hier om extremisten ging en dat u gevaar liep, terwijl niets buiten deze verklaring hierop zou wijzen (gehoorverslag CGVS p. 10). U verwees hierbij naar een aantal voorvallen waarbij christenen het slachtoffer van geweld waren, maar gevraagd of de mensen die u vreesde iets te maken hadden met deze geweldadige voorvallen, veralgemeende u zeer sterk door te beweren dat in uw ogen alle moslims hetzelfde zijn (gehoorverslag CGVS p. 10). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u vervolgd zou worden door religieuze extremisten. Niets stond u dan ook in de weg om dit voorval bij de autoriteiten te melden. U gaf immers aan nooit gearresteerd of aangeklaagd te zijn in Pakistan; wat meer is bij uw vertrek uit Pakistan kende u geen vrees voor de Pakistaanse autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 6). Gewezen op deze optie haalde u aan de politie te vrezen daar ze recent een christelijke jongen vermoord hebben. Het is opnieuw een veralgemening te stellen dat de politie in Pakistan zo automatisch reageert bij een klacht van een christen. Ook uw bewering dat men geprobeerd heeft om uw echtgenote te ontvoeren, kunt u niet staven. Nochtans had ook dit voorval bij de autoriteiten gemeld kunnen worden, maar lieten jullie dit opnieuw achterwege wegens een ongefundeerde, veralgemeende angst voor de Pakistaanse autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 11). Uiteindelijk haalde u aan dat iedereen u zocht en iedereen u wilde vermoorden daar u van blasfemie wordt beschuldigd

(gehoorverslag CGVS p. 11). Opnieuw gaat het hier om een loze en vage verklaring. U had bij aanvang van uw gehoor duidelijk aangegeven nooit aangeklaagd te zijn. U diende dan ook toe te geven niet wegens blasfemie aangeklaagd te zijn, maar u zei dat dit mogelijk was (gehoorverslag CGVS p. 12). Het gaat hier om niet meer dan een veronderstelling die u niet hard wist te maken. Hetzelfde geldt over uw bewering dat er mogelijks een fatwah uitgevaardigd zou kunnen worden (gehoorverslag CGVS p. 11). Er werd u gewezen op de optie om aan dit lokaal probleem (in zoverre dat er geloof aan kan worden gehecht) te ontkomen door elders in Pakistan te gaan wonen, maar u haalde aan dat dit niet mogelijk was gezien het netwerk van uw tegenstanders (gehoorverslag CGVS p. 11). Daar u echter niets over uw tegenstanders met zekerheid wist, kunt u bezwaarlijk een vrees voor hun netwerk aanhalen. Het interne vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing.

Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute. U bleef immers uiterst vaag over het door u gebruikte paspoort. Hoewel u dit paspoort volgens uw verklaringen bij verschillende gelegenheden in uw handen had, wist u buiten de kleur niet meer te vertellen (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar u verschillende internationale vluchten nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, is het weinig aannemelijk dat u niets zou weten van de identiteit waaronder u reisde, noch dat u de nationaliteit van uw paspoort niet kende. Dat u dit niet zou weten, breekt de oprechtheid van uw verklaringen verder af. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het gaat hier merendeels over documenten en foto's gerelateerd aan uw familieorganisatie. Het bestaan hiervan staat hier niet ter discussie. Het is overigens verwonderlijk dat uw naam en foto duidelijk voorkomen op de poster en foto's van de kerstviering van 12 december 2009, zijnde enkele dagen voor uw definitieve vertrek uit Pakistan en een moment waarop u zich beweerde te moeten verstoppen voor de moslims. Daar u zich diende te verstoppen en zeker geen aandacht diende te trekken is het opvallend dat u nog op de banners zichtbaar op de foto en op de poster voorkomt. De andere documenten over uw opleiding, huwelijk en geboorte van uw zoon voegen niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier. De brieven hebben zoals eerder opgemerkt een gesolliciteerd karakter en de medische attesten van uw echtgenote laten niet toe de oorzaak van haar medisch probleem te achterhalen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel beroept verzoeker zich op de “Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”.

2.2.1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van

de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. . De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

3. Nieuwe gegevens

3.1. Verzoeker heeft per fax op 12 oktober 2010 de volgende stukken toegevoegd waarvan de originelen ter terechtzitting werden neergelegd:

1. Getuigenis van The Church of England, Brussel;
2. Getuigenis van de O.L.V. ter Finisterrae-parochie;
3. Getuigenis van de VZW FRASODL;
4. Bewijs van indiening van klacht door vader van de eiser met vertaling in het Engels (12/10/09);
5. Bewijs van indiening van klacht door vader van de eiser met vertaling in het Engels (13/12/09);
6. Bewijs van klacht van vader van eiser met vertaling in het Engels (21/08/10);
7. Brief van de vader van de eiser aan Telcommunicatiebedrijf voor het traceren van dreigtelefoon en factuur;
8. Aanvraag tot registratie van criminele klacht aan de Rechtbank door de advocaat van de vader van de eiser met copie van de volmacht en beschikking van de Rechtbank;
9. Getuigenis van een buur van de eiser, Meneer WAQAS Victor;
10. Getuigenis van een buur van de eiser, Meneer BARKET Ejaz;
11. Getuigenis van de advocaat van de eiser;
12. Krantenartikel;
13. Uittreksel uit de Criminal Procedural Code of Pakistan, artikel 154;
14. Oude identiteitskaart van de eiser;
15. Enveloppe.

3.2. Met uitzondering van stuk 8 zijn de toegevoegde stukken geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Het zijn immers stukken die eerder in de procedure konden neergelegd worden en evenmin feiten betreffen die zich voordeden na de beslissing van de CGVS.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Hij verklaarde zijn geboorteakte in Pakistan te hebben achtergelaten en zijn identiteitskaart aan de smokkelaar te hebben afgegeven en geen moeite te hebben gedaan om het stuk terug te krijgen. Ter terechtzitting legt verzoeker een originele identiteitskaart neer maar verklaart, nadat ter zitting wordt vastgesteld dat dit een oude identiteitskaart betreft, dat zijn nieuwe identiteitskaart door de smokkelaar werd afgenomen. Verzoeker geeft ter terechtzitting eveneens toe dat hij met de neergelegde identiteitskaart een paspoort had aangevraagd. Hij beweert dit document niet te kunnen voorleggen omdat hij het niet meer vindt. De Raad stelt vast dat verzoeker telkens wanneer er hem gewezen wordt op de gebreken in zijn asielrelaas, deze tracht toe te dekken door nieuwe verklaringen en documenten maar telkens nalaat de basisgebreken recht te zetten. Dergelijke handelwijze doet afbreuk van de verzoekers geloofwaardigheid te meer nu verzoeker bewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door aanvankelijk een andere naam en geboortedatum te verklaren (zie interview Dienst Vreemdelingenzaken, 12.02.2010), wat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, bezwaarlijk kan worden toegedekt door stress. Het is immers redelijk te verwachten dat een kandidaat-vluchteling, zelfs in een stresssituatie, zijn eigen naam en geboortedatum correct kan melden. Bovendien herhaalt verzoeker zijn vage verklaringen

over een reispas dat hij ooit “in de jaren 90” zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) terwijl hij twee paspoorten had en geen enkele ervan neerlegt.

4.2. Waar verzoeker meent “*Dat op geen enkel moment door de bestreden beslissing wordt gesteld dat één van de documenten neergelegd door de eiser niet bewijskrachtig zou zijn, in tegendeel, er wordt uitdrukkelijk gesteld dat zijn christelijke geloofsovertuiging als bewezen wordt beschouwd, wat aantoonst dat de eiser wel degelijk bewijskrachtige documenten heeft voorgelegd; Dat echter tegelijkertijd de bewijskracht van de diploma's, de huwelijksakte en de geboorteakte van zijn zoon niet wordt aanvaard als begin van bewijs van zijn identiteit, wat dus tegenstrijdig is*”. Indien de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inderdaad aanneemt dat de neergelegde documenten, waarvan sommige met foto, verzoeker betreffen, kan hem incoherentie worden verweten met de beoordeling van verzoekers identiteit, doch bezwaarlijk “*kwader trouw*”, te meer nu de bestreden beslissing verder argumenteert waarom verzoekers relaas niet voldoet aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en verzoeker op het CGVS geen originele identiteitsstukken met foto voorlegde.

4.3. Verzoeker bewijst zijn reisweg niet, terwijl hij met het vliegtuig naar Europa reisde en op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Verzoeker gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Dit is niet het geval. Tijdens het CGVS-verhoor (p. 5) verklaart verzoeker dat hij enkel weet dat het paspoort groen was maar verder geen identiteitsgegevens kent, terwijl het verzoekschrift stelt dat “*het paspoort waarmee hij dus heeft gereisd op zijn eigen naam en nationaliteit stond*”. Dergelijke strijdigheden over eenvoudige kwesties hypothekeren verder verzoekers geloofwaardigheid. De bewering “*Dat het ook niet echt duidelijk is op welke wijze de vragen zijn gesteld aan de eiser op het Commissariaat-generaal hieromtrent omdat met de volledige formulering van de vraag is vermeld in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal; Dat als vragen enkel worden vermeld “details gebruikt paspoort?” en “inhoudgegevens paspoort”; Dat de wijze waarop de vragen hem werden gesteld door de vertaler, de eiser meende op een goede wijze te hebben geantwoord*” is niet ernstig. Verzoeker toont immers niet aan hoe eenvoudige vragen aanleiding konden geven tot uiteenlopende interpretaties, te meer nu hij uitdrukkelijk verklaarde het paspoort nooit geopend te hebben en op de vraag “*en u keek niet in pp [lees: paspoort] om minstens id [lees: identiteit] te kennen of nationaliteit?*” antwoordde “*Vader en oom hadden me gezegd dat ik geen vragen mocht stellen aan smokkelaar*” (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoekers onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze zodat hij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid en aldus ook de waarachtigheid aan van zijn verklaring illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen. Waar verzoeker meent dat “*in ieder geval deze onduidelijkheden, indien ze nog zouden blijven bestaan voor uw Raad, moeten worden gerelativiseerd [lees:gerelativeerd], ten aanzien van de andere elementen van het relaas van de eiser en zijn algehele geloofwaardigheid; Dat namelijk onderscheid moet worden gemaakt tussen hoofd-en bijzaken, zoals dit ook wordt opgelegd door het artikel 4.5 van de EG-Verordening 2004/83/EG*”, gaat hij eraan voorbij dat bovenstaande vaststellingen niet enkel leiden tot de ongeloofwaardigheid van zijn reisweg maar ook van zijn bewering geen nationale bescherming te kunnen invoeren en nood te hebben aan internationale bescherming. Verweerder wijst er terecht op dat “*verzoekers stelling dat de geloofwaardigheid van het reisverhaal geen element kan zijn ter beoordeling van de vluchtelingenstatus niet kan worden aanvaard. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004; RvV, nr. 31.151 van 4 september 2009)*”.

4.4. Verzoeker vreest als christen vervolging door extremistische moslims nu naar aanleiding van een bijeenkomst een koran zou zijn beschadigd ten gevolge van een schermutseling tussen een christelijk en een moslim kind.

4.4.1. Uit zijn verklaringen en de neergelegde documenten betreffende de ‘Pakistan Child Ministry’ blijkt dat verzoeker het christelijke geloof aanhangt en zijn familie een christelijke organisatie heeft opgericht.

De attesten 1, 2 en 3 van de nieuwe stukken bevestigen verzoekers christelijk geloof dat niet wordt betwijfeld.

4.4.2. Verzoeker verklaarde dat zijn huis aangevallen werd door extremistische moslims, maar kon deze gebeurtenis niet nader toelichten noch de daders adequaat benoemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10). In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, wordt geenszins van hem verwacht deze moslims persoonlijk te kennen. Wel is het redelijk om een zekere graad van interesse in zijn aanvallers te tonen, ongeacht zijn geloof in de verklaringen van zijn vader. Daarbij kan verondersteld worden dat verzoeker en diens familie uit voorzichtigheid voor de kerkgemeenschap minstens trachten te achterhalen waar het gevaar vandaan komt, te meer nu het een gevolg was van onenigheid tussen kinderen en dus consequenties kon hebben op hun religieuze kinderactiviteiten en op de ouders van de desbetreffende kinderen. Verzoeker legt vier getuigenissen neer. Hij bevestigt het privé-karakter van deze brieven, onder meer van zijn vader. Verzoeker stuurde na zijn verzoekschrift nieuwe getuigenissen op van burens en de advocaat van de vader (stukken 9, 10 en 11 van de toegevoegde stukken). Deze persoonlijke getuigenissen en brieven hebben geen officieel karakter waardoor de bewijswaarde ervan slechts relatief is en onvoldoende om verzoekers onwetendheid en gebrek aan interesse in de extremistische moslims die hem naar het leven staan, te verschonen.

4.5. Verzoeker heeft steeds verklaard dat geen klacht werd ingediend naar aanleiding van de aanvallen en beweerde dan ook geen objectief bewijs van de incidenten voor te kunnen leggen. Verzoeker wijzigd zijn beweringen na de bestreden beslissing zonder nadere toelichting tenzij dat zijn vader hem thans telefonisch zou hebben ingelicht dat dergelijke klachten wel werden ingediend. Verzoeker beperkt zich opnieuw tot het neerleggen van documenten terwijl documenten slechts een ondersteunende waarde hebben bij coherente en waarachtige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Hoe dan ook uit de afgestempelde fotokopieën kan geenszins blijken dat dit geregistreerde klachten zijn (zie stukken 4 en 5 van de toegevoegde stukken). Immers, het zijn gewone brieven gericht aan het politierechtbank met onleesbare stempel op de achterzijde, die geenszins de waarachtigheid van de verklaringen kunnen bevestigen. Verzoeker stelt dat *“de advocaat van de familie van de eiser zich tot de Rechtbank heeft gewend”* en legt fotokopieën neer van een aanvraag tot registratie van criminele klacht aan de rechtbank door de advocaat van de vader van verzoeker met fotokopie van de volmacht en beschikking van de rechtbank (stuk 8 van de toegevoegde stukken). Het is vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knippen en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarbij dient te worden herhaald dat van een asielzoeker die een dermate vrees voor vervolging ervaart dat hij hierdoor zijn familie moet achterlaten en beslist om naar Europa te vluchten, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij een dergelijke beslissing nam na overleg en beraad wat een minimum aan kennis en minstens interesse veronderstelt in de gevolgen van de feiten aan de basis van zijn vlucht naar Europa. Dat verzoeker niet enkel onwetend was over de aanval en de aanklachten maar ook van alle stappen die zijn vader heeft genomen bij het gerecht kan niet overtuigen. Immers verzoeker dient te weten waarom zijn vader hem naar Europa stuurde. De waarachtigheid van de beschadiging van de koran, de aanval op verzoekers huis en de poging tot ontvoering van zijn echtgenote wordt verder gehypothekeerd doordat -in zoverre de stukken waarachtig zouden zijn, quod non- steeds klacht tegen onbekenden wordt neergelegd terwijl de problemen een concrete aanleiding hadden en hierbij specifieke kinderen die met naam bekend zijn, waren betrokken. Dat aldus alle woede enkel op verzoeker zou vallen en niet op de ouders van het christelijke kind dat ruzie maakte met het moslim kind en dat de koran zou beschadigd hebben, kan evenmin overtuigen.

4.6. Verzoekers bewering dat de politie corrupt is en ze hem als christen niet zal beschermen is niet voldoende nu verzoeker zelf geen poging ondernam zich te beschermen. De dubbelzinnige verklaringen hierover en de laattijdige kentering in zijn beweringen dat zijn vader wel pogingen ondernam ondermijnen de geloofwaardigheid van deze nieuwe beweringen. Eveneens kan worden toegevoegd dat verzoekers familie klacht tegen onbekenden neerlegde en aldus zelf de actiemogelijkheden van de politie beperkte. Hoe dan ook worden de bijgevoegde stukken niet gekaderd binnen verzoekers verklaringen die voornamelijk eerder losse reacties zijn op de bestreden beslissing. Immers zelfs indien verzoekers verklaringen waarachtig zouden zijn, dan nog kon verwacht worden dat aangezien verzoeker tot een geloofsgemeenschap behoort en zijn moeilijkheden iedereen aanbelangen, in overleg wordt opgetreden. Verzoeker ondernam geen pogingen om desnoods een andere vorm van nationale bescherming in te roepen, ofwel binnen zijn gemeenschap of bij mensenrechtenorganisaties. Daarbij

toont hij evenmin aan dat -indien nodig- hij niet beschikt over een binnenlands vluchtalternatief. De beweringen hieromtrent door de Pakistaanse advocaat blijven summier en ongestaafd.

4.7. Daargelaten de aanwezigheid van verzoekers foto op de posters en foto's van de kerstviering, maakt verzoeker niet aannemelijk problemen te kennen met extremistische moslims. Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal *“de mogelijkheid heeft om zelf opzoeken en research te doen om de correctheid van bepaalde informatie na te trekken”*, wijst de Raad hem erop dat het niet te taak is van de Belgische asielinstanties om de lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te lossen.

4.8. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie van christenen in het land van herkomst en een algemeen rapport van de UK Home Office dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009, nr. 5146) .

4.9. Wat de neergelegde foto's, huwelijksakte, geboorteakte zoon, diploma's en werkattesten betreft, stelt de Raad vast dat ze verzoekers asielmotieven niet ondersteunen. Betreffende de medische attesten van zijn vrouw merkt de commissaris-generaal terecht op dat geenszins kan worden uitgemaakt wat haar medische problemen heeft veroorzaakt. De medische attesten kunnen dus geen ondersteuning bieden voor verzoekers loutere bewering dat enkele vrouwen in boerka in december 2009 trachtten zijn echtgenote te ontvoeren.

4.10. Verzoeker wijst op het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 4, lid 5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en stelt *“dat het namelijk in het algemeen wordt aanvaard dat de feiten en de gegrondheid van de vrees kunnen worden bewezen op basis van de enkele verklaringen van de kandidaat-vluchteling, op voorwaarde dat deze een voldoende coherentie en consistentie vertonen om te overtuigen”*.

4.10.1. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 196), wat in casu niet het geval is nu verzoeker tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn identiteit aflegde. Waar verzoeker meent *“Dat uit niets blijkt van de motivering van de bestreden beslissing dat dit onderzoek is gebeurd conform de bepalingen van het artikel 4.5 van de Richtlijnen”*, wijst de Raad hem erop dat hij verzaakt heeft aan zijn medewerkingsplicht door geen geldige en recente identiteitsdocumenten voor te leggen en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen vervolging aantoonde en dus niet aan de desbetreffende wettelijke voorwaarden voldoet.

4.10.2. Verder dient te worden gesteld dat daargelaten de vraag of de aangehaalde arresten vergelijkbare zaken betreffen, de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben.

4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen andere argumenten aan. Noch uit verzoekers

verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK